

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové v právní věci

žalobkyně:

L. K., narozená X
státní příslušnost: Ukrajina
bytem X

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu ze dne 3. 5. 2024, zaevidované pod sp. zn. OAM-0350860/DO-2024

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil dne 3. 5. 2024 její žádost o dočasnou ochranu, zaevidovanou pod sp. zn. OAM-0350860/DO-2024, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu ze dne 3. 5. 2024, zaevidované pod sp. zn. OAM-0350860/DO-2024.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou původně podanou u Krajského soudu v Plzni domáhá vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného spočívající v tom, že jí dne 3. 5. 2024 vrátil žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Zároveň požaduje, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování jejích práv, a přikázal žalovanému, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu.
2. Žalobkyně je občankou Ukrajiny. Po vypuknutí ozbrojeného konfliktu vycestovala spolu s vnukem z Ukrajiny do Spolkové republiky Německo, kde jí byla udělena dočasná ochrana. Následně se přemístila do ČR, neboť zde žije další její vnuk a vnučka. Rodinná situace se vyvinula tak, že se žalobkyně hodlá starat o svá vnoučata v ČR. Žalobkyně proto podala u žalovaného dne 3. 5. 2024 žádost o dočasnou ochranu, která byla shledána nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“), konkrétně že žalobkyně již požádala o dočasnou ochranu ve Spolkové republice Německo [*pozn. soudu: žalobkyně v žalobě uvádí, že se jedná o důvod dle písm. d)*].

II.

Obsah žaloby

3. Žalobkyně předně uvedla, že jí je známa výluka žádostí o dočasnou ochranu dle Legis Ukrajina ze soudního přezkumu dle § 5 odst. 2 Legis Ukrajina, tuto výlučku ovšem shledává žalobkyně rozpornou s právem EU, konkrétně s čl. 29 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“).
4. Žalobkyně dále vyjádřila přesvědčení, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina odporuje evropskému právu, jelikož bod 16 preambule prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „Prováděcí rozhodnutí“), počítá s právem uprchlých osob zvolit si členský stát EU, ve kterém budou požívat práv spojených s dočasnou ochranou, v návaznosti na což byla dle bodu 15 preambule k Prováděcímu rozhodnutí vyloučena možnost aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Žalobkyně též poukázala na operační pokyny k provádění Prováděcího rozhodnutí a čl. 28 směrnice o dočasné ochraně.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě a další související vyjádření

5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Úvodem podotkl, že žaloba je zřejmě přípustná, a to dle judikatury vztahující se k nepřipustnosti žádosti o udělení dlouhodobého víza. Přípustnost žaloby naopak nelze dovozovat z čl. 29 směrnice o dočasné ochraně.
6. K důvodu nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) Legis Ukrajina žalovaný uvedl, že dle *Temporary Protection Platform* (TPD), žalobkyně požádala o dočasnou ochranu ve Spolkové republice Německo, byla jí udělena, avšak nyní jí již nedisponuje. Byť žalobkyně Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

již není držitelkou dočasné ochrany v jiném členském státě EU, je nutné nadále aplikovat § 5 odst. 1 písm. c) Legis Ukrajina.

7. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil konformitu § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina s evropským právem, s čímž se žalovaný ztotožnil. Žalovaný rovněž z výluky aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně dovoduje pouze, že členské státy nebudou přemísťovat osoby požívající dočasné ochrany do států, které jim vydaly pobytová oprávnění, ustanovení dle žalovaného neupravuje otázku nepřiznání dočasné ochrany žadatelům, kteří již disponují dočasnou či mezinárodní ochranou jiného členského státu EU – tyto otázky proto dle žalovaného jsou v gesci členských států, což žalovaný podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 12. 2023, č. j. 63 A 38/2023-49.
8. V návaznosti na vydání rozsudku Soudního dvora EU (SDEU) ve věci C-753/23 (Krasiliva) zaslal žalovaný soudu své vyjádření. Žalovaný uvedl, že SDEU řešená situace se týkala nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. c) Legis Ukrajina, tj. situace, kdy žadatel měl již dříve požádáno o dočasnou ochranu v jiném členském státě, ale (zatím) nebyla žadateli přiznána. Žádost žalobkyně o dočasnou ochranu byla naopak shledána nepřijatelnou v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina [*pozn. soudu: žalovaný v žádosti žalobkyně vyznačil důvod nepřijatelnosti dle písm. c), což promítl i do vyjádření k žalobě, avšak v pozdějších vyjádřeních se odkazuje důvod nepřijatelnosti dle písm. d)*], jelikož žalobkyně byla dle žalovaného držitelkou dočasné ochrany ve Spolkové republice Německo. Žalovaný se rovněž domnívá, že dle logiky směrnice o dočasné ochraně není předpokládán druhotný pohyb osob, jimž byla dočasná ochrana přiznána, mezi jednotlivými členskými státy EU, přičemž český zákonodárce takovou možnost nepřipustil přijetím vstřícnější právní úpravy oproti směrnici o dočasné ochraně. Žalovaný rovněž z bodu 16 preambule k Prováděcímu rozhodnutí nedovozuje neomezené právo pohybu osob požívajících dočasnou ochranu dle Prováděcího rozhodnutí napříč členskými státy EU. Dle žalovaného naopak uvedené ustanovení umožňuje pouze volně si vybrat zemi, ve které daná osoba požádá o dočasnou ochranu.
9. Žalovaný následně zaslal soudu druhé vyjádření navazující na výše zmíněnou judikaturu SDEU a další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (konkrétně se jedná o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42). Navrhl, aby soud položil SDEU předběžnou otázku ohledně souladu § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina s evropským právem a dále vyjádřil nesouhlas se závěry Nejvyššího správního soudu ohledně možnosti sekundárního pohybu osob. Dle žalovaného nelze na základě rozsudků SDEU ve spojených věcech C-244/24 a C-290/24, *Kaduna*, či ve věci C-695/20, *Fenix International* pouze Prováděcím rozhodnutím (nadto jeho nenormativní částí) zakotvit právo sekundárního pohybu mezi členskými státy, když takové právo nejen není směrnicí o dočasné ochraně zakotveno, ale v kontextu bodu 9 preambule směrnice o dočasné ochraně se jedná o nežádoucí stav. Obdobně dle žalovaného nelze Prováděcím rozhodnutím omezit možnost užití mechanismu solidarity dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně. Citovaný mechanismus společně s povinností slučování rodinných příslušníků dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně nadto dle žalovaného představují jediné případy dovolených případů druhotného pohybu mezi členskými zeměmi. Žalovaný rovněž podotkl, že cílem tzv. Dublinské úmluvy bylo mimo jiné předejít jevu známému jako *asylum shopping* tj. situaci, kdy žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany postupně žádá o mezinárodní ochranu ve větším množství států.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Z judikatury NSS naopak vyplývá, že by v případech dočasné ochrany u osob dle Prováděcího rozhodnutí mělo dojít k legalizaci jevu *temporary protection shopping*, což dle žalovaného neodpovídá úmyslu evropského zákonodárce a mimoto by založilo nedůvodně privilegované postavení osob s dočasnou ochranou oproti jiným cizincům či dokonce občanům EU.

10. Žalovaný konečně zaslal soudu třetí vyjádření, a to v návaznosti na prováděcí rozhodnutí Rady ze dne 13. 6. 2025, kterým byla prodloužena dočasná ochrana do března 2027. Žalovaný upozornil, že oproti minulému rozhodnutí o prodloužení došlo v recitálech k několika změnám. Žalobce z nich dovozoval, že druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany je nežádoucí a že členský stát by měl žádost osoby, která je držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě, zamítnout bez dalšího. Dle žalovaného také Rada upřesnila význam dohody členských států o neaplikování článku 11 směrnice o dočasné ochraně, přičemž nebrání členskému státu odmítnout žádost o udělení dočasné ochrany osobě, která je či byla držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

11. Městský soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy v žalobcem i žalovaným doložených písemnostech, které byly oběma stranám předem známy, a nebylo navrženo provedení dalších důkazních prostředků.
13. Úvodem soud uvádí, že žaloba v této věci je přípustná, jelikož SDEU ve věci *Krasiliva* dovodil, že čl. 47 Listiny základních práv EU vyžaduje, aby osoba žádající o dočasnou ochranu ve smyslu směrnice o dočasné ochraně měla přístup k účinné soudní ochraně. Žalovaným formulované vztažení garance oprávněného prostředku pouze na osoby uvedené v čl. 15 a 28 směrnice o dočasné ochraně proto neobstojí. V kontextu řečeného je tudíž § 5 odst. 2 Legis Ukrajina rozporný s čl. 47 Listiny základních práv EU, soud proto neaplikoval soudní výluky dle uvedeného ustanovení.
14. Žaloba je důvodná.
15. Mezi stranami není sporné, že žalobkyně v minulosti po vypuknutí ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny požívala dočasnou ochranu ve Spolkové republice Německo, nyní ji však již nepožívá.
16. Soud konstatuje, že žalovaný v průběhu soudního řízení změnil svou argumentaci ohledně důvodu nepřijatelnosti žalobkyniny žádosti – v žádosti žalobkyně vyznačil důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) Legis Ukrajina [*žalobkyně požádala o dočasnou ochranu v jiném členském státě EU*], což promítl i do vyjádření k žalobě, ovšem v pozdějších vyjádřeních se odkazuje na důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina [*žalobkyni byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě EU*].

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

17. S ohledem na to, že skutkový stav věci je mezi stranami nesporný, a na judikatorní vývoj však soud argumentační posun žalovaného nepokládá za podstatný. Dle soudu se nejedná o změnu důvodu nepřijatelnosti žádosti žalobkyně, spíše jde o snahu žalovaného reagovat na judikatorní vývoj a v argumentační rovině poukázat na to, že lze nezměněný skutkový stav podřadit (také) pod jiný důvod nepřijatelnosti žádosti, k němuž se dosud nevyjádřil SDEU.
18. Obstát přitom nemůže ani jeden z důvodu nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Legis Ukrajina. Rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva* se zabýval důvodem nepřijatelnosti dle písm. c), ovšem pouze případem, kdy osoba žádá o dočasnou ochranu, přestože již požádala o dočasnou ochranu v jiném členském státě EU, ale dosud ji nezískala. Situaci, kdy osoba získala dočasnou ochranu v jiném členském státě EU, přičemž tato ochrana buď trvá, nebo již zanikla, lze přitom zřejmě z hlediska žalovaného subsumovat buď pod písm. c) [*udělení dočasné ochrany v jiném členském státě EU nutně předpokládá, že o ni daná osoba musela požádat – i pokud následně zanikla, nadále dle žalovaného platí, že o ni daná osoba v minulosti požádala*], nebo pod písm. d) [*dané osobě byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě EU, její pozdější zánik je dle žalovaného irrelevantní*].
19. Soud proto pro přehlednost níže uvádí argumentaci toliko k důvodu nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, neboť ten pokrývá skutečný nosný důvod postupu žalovaného – jeho přesvědčení, že nelze připustit druhotný pohyb osob požívajících dočasnou ochrany (ať již aktivní či zániklé). Tato argumentace přitom vyvrací i důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) Legis Ukrajina, neboť nevede-li udělení dočasné ochrany v jiném členském státě EU k nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu v ČR, pak k ní *a maiori ad minus* nemůže vést předchozí požádání o ni.
20. SDEU se sice ve věci *Krasiliva* explicitně nezabýval otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, tj. případem, kdy žadatel již disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou jiného členského státu EU, na uvedené rozhodnutí SDEU ovšem navázal Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42. Z nich vyplývá, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina je rozporný s právem EU. Žádost je nutné ve správním řízení projednat věcně, přičemž žadateli, který již disponuje dočasnou ochranou či jiným dlouhodobým pobytovým oprávněním v členské zemi EU, je nutné umožnit nechat si existující dočasnou či mezinárodní ochranu zneplatnit. Učiní-li tak, bude mu udělena dočasná ochrana, v opačném případě bude jeho žádost zamítnuta.
21. Soud v tomto kontextu nevyhověl návrhu žalovaného předložit SDEU předběžnou otázku ohledně slučitelnosti § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina s evropským právem. Uvedená otázka byla posouzena Nejvyšším správním soudem, a to v kontextu existující judikatury SDEU. Taková předběžná otázka by proto byla nadbytečná.
22. Úvahy žalovaného stran neupravení druhotného pohybu ve směrnici o dočasné ochraně jsou v rozporu s recentní výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V ní je totiž dovozeno, že mají-li osoby dle čl. 2 odst. 1 Prováděcího rozhodnutí právo zvolit si hostitelský členský stát, a nebude-li současně vůči nim uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, pak z toho vyplývá rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné zvolené členské země EU, jinak by výluka z aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně postrádala smysl. Uvedený závěr žalovaného je proto mylný.
23. Žalovaný zpochybňuje výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu s ohledem na smysl a účel směrnice o dočasné ochraně, dále pak na to, že Prováděcí rozhodnutí nemůže zakotvit

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

nová práva, která neupravuje již směrnice o dočasné ochraně, a konečně že by v důsledku interpretace Nejvyššího správního soudu došlo k založení nedůvodně privilegovaného postavení žadatelů o dočasnou ochranu.

24. Soud prvně doplňuje, že systém nakládání s vysídlenými osobami dle Prováděcího rozhodnutí stanovil *ad hoc* speciální kritéria týkající se tohoto jednoho případu hromadného vysídlení osob. Nejedná se proto o obecné zakotvení příznivějšího právního standardu než v případě jiných cizinců či občanů EU, jejichž pohyb mezi státy EU podléhá určitým pravidlům. Rovněž je nutné uvést, že oproti občanům EU či osobám žádajícím o azyl ve smyslu Dublinského nařízení jsou držitelé dočasné ochrany v odlišném postavení, jelikož se u nich nepočítá s pobytem přesahujícím existenci důvodu pro udělení dočasné ochrany. Není proto u nich dán případný důvod pro přísnější regulaci druhotného pohybu, jelikož jejich pobyt ať v prvním či druhém členském státě bude na základě tohoto bytového titulu vždy pouze dočasný.
25. Soud dále neshledává, že by závěry Nejvyššího správního soudu byly rozporné se smyslem a účelem směrnice o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně sice skutečně blíže neupravuje případy druhotného pohybu mimo žalovaným citovaný čl. 15 a 26, to ovšem neznamená, že by druhotný pohyb sama zakazovala. Žalovanému lze přisvědčit, že členské státy mohou přijmout úpravu nad minimální standard směrnice. Aplikace přerozdělovacího mechanismu dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně ani v případě možnosti volného výběru členského státu pro účely druhotného pohybu přitom není omezena, když aplikace daného mechanismu je na základě čl. 26 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně beztak odvislá od souhlasu dotčených přemísťovaných osob – uvedené ustanovení by postrádalo smysl, pouze pokud by čl. 26 směrnice o dočasné ochraně bylo možné aplikovat i bez souhlasu přemísťovaných osob, protože ty by se v takovém případě mohly vrátit nazpět. Článek 15 směrnice o dočasné ochraně sice při otevření možnosti druhotného pohybu není příliš potřebný, je ale nutné zohlednit, že se jedná o obecný minimální standard. Prováděcí rozhodnutí se nadto k druhotnému pohybu držitelů dočasné ochrany vyjádřilo v tom smyslu, že je na základě dohody států vyloučena aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně – uvedený postup fakticky a v souladu s čl. 11 směrnice o dočasné ochraně prakticky vyprázdnil povinné slučování rodin dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, protože generální výluka jakékoliv aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má za faktický následek nutnost otevřít druhotný pohyb napříč členskými státy nejen fakticky, ale rovněž i legálně. Byť žalovaný výlukou čl. 11 směrnice o dočasné ochraně činí spornou s poukazem na jednostranná prohlášení ČR a Německa, právní irelevanci těchto jednostranných prohlášení se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 1 Azs 174/2024-42, a č. j. 1 Azs 336/2024-42. Žalovaný ovšem neuvádí žádnou novou skutečnost, která by zpochybnila závěry Nejvyššího správního soudu.
26. Lex Ukrajina v současnosti neobsahuje normu, která by založila nepřijatelnost žádosti o dočasnou ochranu u osoby, která v minulosti byla držitelkou dočasné ochrany v jiném členském státě, ale o tuto ochranu v mezidobí z jakéhokoliv důvodu přišla. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina se totiž týká pouze osob pod souběžnou dočasnou ochranou jiného členského státu. Judikatura Nejvyššího správního soudu ovšem nerozporuje, že tento stav možný není, pouze žalovanému uložila, aby v těchto případech byla taková osoba poučena o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany ve více členských státech, případně aby žalovaný prověřil, zda udělením dočasné ochrany v ČR automaticky zanikne dočasná ochrana udělená v jiném členském státě. Závěry žalovaného zpochybňující citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu proto neobstojí.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

27. Pokud jde o judikaturu citovanou žalovaným v jeho předchozím vyjádření, není přiléhavá, jelikož jím citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 178/2022-46 byl překonán rozsudkem SDEU ve věci *Krasiliva*, jak ostatně plyne i z recentních výše zmíněných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Obdobně není relevantní žalovaným citovaný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích. Ten byl napaden kasační stížností. Nadto zdejší soud není rozhodnutími jiných krajských soudů vázán a závěry citovaného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích se rozcházejí s recentní výše zmíněnou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
28. Žalovaný tudíž v této věci nepostupoval v souladu s právem, jak bylo vyloženo ve shora citované judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud dovodil, že druhotný pohyb osob ve smyslu § 3 Legis Ukrajina je přípustný za podmínky, že takové osoby nepožívají ve stejný moment dočasné či mezinárodní ochrany ve více než jednom členském státě EU, a že o žádosti o dočasnou ochranu je nutné vést řádné správní řízení. Soud zdůrazňuje, že žalovaný netvrdí, že by v současné době měla žalobkyně aktivní dočasnou ochranu v jiné členské zemi EU (dočasnou ochranu ve Spolkové republice Německo žalovaný výslovně označil za zaniklou).
29. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani žalovaným zmíněné prováděcí rozhodnutí Rady ze dne 13. 6. 2025. Je nezbytné zdůraznit, že jde o recitály (body preambule), tj. odůvodnění ustanovení normativní části. Recitály nejsou bez významu, nejde ovšem o vlastní normy, nýbrž o výkladová vodítka. Nemění tedy normativní části Prováděcího rozhodnutí ani směrnice o dočasné ochraně. V daném případě recitály 4 a 5a reagují na rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva*. Soud se na rozdíl od žalobce nedomnívá, že na jejich základě je druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany nežádoucí a že je nutné osobě, která je (byla) držitelkou dočasné ochrany v jiném členském státě, zamítnout (odmítnout) její žádost o dočasnou ochranu ČR bez dalšího.
30. Předně má soud za to, že žalovaný dezinterpretuje recitál 4, potažmo bod 30 rozsudku SDEU ve věci *Krasiliva*, resp. dovozuje z něj závěry v nich neobsažené. SDEU uvedl, že „orgány členského státu jsou však oprávněny v rámci zkoumání této žádosti ověřit, zda osoby žádající o povolení k pobytu uvedené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55 spadají do kategorií osob uvedených v článku 2 prováděcího rozhodnutí 2022/382 a požívají dočasné ochrany a zda již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě“ – hovoří se o ověření, o zamítnutí žádosti zde není ničeho. Recitál 4 pak sice zmiňuje zamítnutí žádosti, která dočasnou ochranu získala v jiném členském státě, ovšem s ohledem na v něm obsažený odkaz na bod 30 rozsudku SDEU ve věci *Krasiliva* a nutnost postupu v souladu s ním je izolovaný výklad žalovaného nesprávný.
31. Co se týče recitálu 5a, jeho podstatou je dle soudu to, že nemůže být udělena vícenásobná dočasná ochrana – sám žalobce poukazuje na to, že recitál 5a navazuje na recitál 4 hovořící o cíli *zabránit vícenásobné registraci k dočasné ochraně*. Nejvyšší správní soud ve shora citované judikatuře dospěl k závěru, že pokud již byla v jiném členském státě dočasná ochrana zrušena, může být udělena v ČR, a pokud zrušena nebyla, má žalovaný žadateli umožnit ji zrušit. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu přitom nejsou v rozporu ani s bodem 30 rozsudku SDEU ve věci *Krasiliva*, ani s recitály 4 a 5a.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a výše uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň s tím soud zakázal žalovanému, aby pokračoval

v porušování práva žalobkyně na podání žádosti o dočasnou ochranu a obnovil stav před vrácením žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu jako nepřijatelné.

33. Žalovaný musí v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu znovu ověřit, zda žalobkyně disponuje dočasnou či jinou mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU. Pokud žalobkyně nebude disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiné členské zemi EU, pak musí žalovaný vyhovět její žádosti o dočasnou ochranu, jestliže naopak bude žalobkyně disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která nebude způsobilá zaniknout postupem analogickým k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, pak žalobkyni náležitě poučí o jejím právu nechat si dočasnou či mezinárodní ochranu v dané hostitelské zemi zneplatnit a případných důsledcích pro přiznání dočasné ochrany v ČR, pokud by tak žalobkyně neučinila.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci zcela úspěšná, leč žádné náklady spojené se soudním řízením nekonkretizovala ani nedoložila, přičemž od soudního poplatku byla osvobozena *ex lege* dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.